

je dobro odvolgnila in ajda lepo izišla; da bi le pozno vsejane kakošna nesreča ne zadela!

Rojstni dan presvitlega cesarja, ki se je zadnja leta posebno milostno na te revne kraje oziral, smo namesto 18. dan t. m. v nedeljo po tem praznično obhajali. Hvaležno se tod tudi vedno spominjajo našega skrbnega gosp. deželnega paglavarja Chorinskega, po čigar marljivosti je bilo veliko siromakov naših revnih krajev hudega glada obvarovanih.

Tertije tukaj jako lepo kaže; vendar se tam pa tam na grozdji znana boleznin pokazuje, naj več na visocih brajdah, po zidu razpetih; — na družih, ktere lahko zrak od vseh strani prepihljuje, in na niskih tertah tudi tod ne tako zlo. Vendar boleha grozdje kje in kje tudi na nižini. Čespelj, hrušek in jabelk bomo pa imeli, ako jih Bog obvarje, na prebitek. Grozdje in drugo imenovano sadje nam bo nadomestovalo pičli pridelk pšenice in reži. V več krajih je dajala kopa pšenice samo po pol koplenika (mernika); rež je nekoliko primerjala. Repe in zelja bode pa zavoljo silne suše pri nas jako malo.

Še „Novicam“ z veseljem oznanjam, da so začeli Metličani in njihovi sosedje zdaj, ker vidijo velik dobiček v kratki dobi za malo truda, po malem murve zasajati. Svest sim si, da se ne bojo nikdar kesali. Gospodu tehanu Vovku pa gré zasluga in očitna hvala, da je nevtudljivi začetnik murvo- in sviloreje v tiokolici, ktera bo kadaj še vse bolj spoznala veliko veliko korist tega pridelka.

Iz *Ljubljane*. V notranjih Goricah poleg železnice na močirji bolehalo ljudje zlo za merzlino, za katero so tudi nekteri že naglo pomerli, ker je zlo hudobna. Al ni se temu čuditi, ako pomislimo grozno soparico, zraven pa pomanjkanje čiste hladne vode, verh tega tudi po nenavadni vročini prisiljeno šadje. Za tega voljo pritisne k merzlici tudi včasih driska in bljuvanje, in ker nekteri merlički po nagli smerti plavkasti postanejo, ji pravijo kmetje „černa smert“, ker ne vedo, da černa smert je vse kaj drugega, njih boleznin pa je le huda merzlina, ktera bo prešla s spremembo nenavadnega vremena. — Predvčerajnem je umrl na Dunaji naš rojak, slavnoznani c. k. učenik živinozdravstva gosp. Anton Hayne.

Novičar iz mnogih krajev.

Zdaj je gotovo in že vradno oznanjeno, da se je presvitli cesar v lšu zaročil s svitlo vojvodinjo Elisabetheto Amalio Eugenio; oče njeni je vojvoda Parski Maksimilian Ježef, mati pa princesnja Ludovika Vilhelmina, naj mlajši sestra Njih ces. visokosti Sofie, matere presvitlega cesarja. Iz Munakovega se piše, da presvitla prihodnja cesarica je kaj zala in dobroserčna gospá, 16 let stara. — Po ukazu cesarjevem se imajo od 1. oktobra ojastr naprave obsednega stana na Laškem polajšati. — Na Laškem je zavolj občne tertje boleznin cena vina že tako poskočila, da je več oštirjev po deželi že oštarije zaperlo, ker revni kmet ne more kozarca čvicka po 20 kraje. plačati; zlo so se tedaj že na pogubno žganje vergli. — Repata zvezda, ki jo je zvezdogled Klinkersues 10. junia t. l. prvi zapazil in se zdaj že povsod s prostimi očmi vidi, se zmiraj bolj približuje naši zemlji in toliko bolj se nam sveti; 5. dan prihodnjega mesca bo prišla naj bližje do zemlje, pa bo vendar še 14½ milionov milj od nje. — Po naznanilu „Pražk. nov.“ se je v Rabin-u poleg Libejic na Českem poskušnja s krompirjem, ki dozori o 6 tednih, prav dobro skazala; na Parskem imajo že več tega krompirja, ki od spomladi do jeseni dvakrat zori. — Po vojniškem šematizmu šteje cesarska armada 6 maršalov, 20 feldcajgmajstrov in generalov kojništva, 106

feldmaršallajtnantov, skupej 261 generalov djanskih. — Iz Turškega se še zmiraj nič gotovega ne zvé. Naš presvitli cesar je pisal sam sultanu: naj odobri predložene nasvete. Da jih bo poterdil, ni dvomiti, čeravno se je med ljudstvo vraža vcepila, da na Šmarni dan po starem računu (27. augusta) se bodo Rusi in Turki stépli. Vse je menda zdaj le na tem ležeče, kdaj se bode rusovska armada iz podonavskih knežij domú vernila, ki se je terdno v Vlahio in Moldavo vsedla. Rusovska armada ima za vročinsko boleznijo dosto bolnikov, turška je zdrava, čeravno ni posebno dobro glešana; pa Turk ne potrebuje veliko, in je zadovoljin, če ima le pipo v ustih.

Sveti Matija.

(Legenda.)

Smili Bog se, kakšno žalovanje!

Ali joka mlada sirotinja,

Ki zagreblj staro so ji mater,

Ali plače siva kukovica,

Ki červičev truma jo končuje?

Ne žaluje mlada sirotinja,

Ki zasuli staro so ji mater,

Ne ne plače siva kukovica,

Ki ne more več si pomagati;

Solze toči pri zibelni mati.

Pri zibelni svetega Matija.

Boga prosi ino vse svetnike,

Pomagali da bi odverniti,

Odsodile kar mu rojenice.

Nič ne čuje prenedolžno dete,

Nič ne čuje, v Bogu sladko spava. —

Dete naglo zrastle je cveteče,

Kot konoplje na širokem polji.

Vsi ljudje so verlo ga ljubili,

Ga ljubili in povsod hvalili.

Ali bolje mati je ljubila

Svoje dete, svetega Matija.

Kadar kruha ona mu dajala,

Vsaki pot se bitko je zjokala.

„Le povejte moja blaga mati,

Kaj teži vam serčice premilo,

Solzé vedno sili vam v očesi,

Kaj uzrok je vaših tužnih stokov?

Ako kriva revšina je tega,

Bog gotovo hoče pomagati,

Z žalostjo ak to serca ne polni,

Kruh zakaj mi móčite s solzico?“

Milo mati dete pogledava.

Solzé toči, nič, ne progovarja.

„Oj Boga mi! moja stara mati!

Da z molčanjem nočete lagati!“

„Sinko dragi! s kletvijo priganjaš

Govoriti svojo sivo mater!

Oj! da nikdar bi se ne zgodilo!“

„Govorite, Bog će pomagati!“

„Oj! da nikdar bi se ne zgodilo,

Odsodile kar ti rojenice,

Božje dekle, blažene sestrice,

Da jemal boš meni ti glavico,

In umoril svojega očeta.“

Svojo mater za roko poprime,

Tugujočo mnogokrat poljubi,

Pa začne ji lepo govoriti:

„Greh je velik ubijati mater,

Umoriti strašno je očeta!

Al obema jemlje kdor življenje

Naj se gadje, kaže in modrosi

Ovijajo mu krogi života.

Mučijo ter ga v peklju na večno.

Kazni tej, da, mati, jez odidem,

Moram daleč se od vas ločiti.

U deželo pojdem jez deveto.

Daleč je, da veter omaguje

Preden more trate nje doseči,

Ter nazaj ne upa se podati,

Nikdar raji živih vas ne vidim,

Da jez mogel bi vas umoriti.“ (Konec sledi.)